

La fera domesticada

Sembla ser que l'emblemàtica torre de Vallferosa haurà de rebre en els propers temps un nombre creixent de visites, procedents dels estadants i viatgers de la Segarra i el Solsonès, i aquest deu ser el motiu pel qual s'estan condicionant algunes infraestructures, com ara l'entramat d'escales de fusta per facilitar l'accés a l'esmentada torre. En la fotografia es pot veure part de l'obra en qüestió, i així ja no cal entrar en detalls descriptius.

Sí que m'agradaria fer una breu reflexió a la vista de l'impacte que es produeix, que considero pertorba l'entorn i desmereix en gran manera a la pròpia torre. Ara que conclou l'Agenda 21 pel desenvolupament sostenible comarcal, ara que s'està treballant en la confecció dels Catàlegs del Paisatge, ara que certa fundació elabora un projecte de conservació a la vall del Llobregós... ara no n'hi ha prou amb redactar tríptics on es ressaltin les dimensions de l'admirada torre, o es detalli la seva ubicació en un paratge de nom mític, la vall ferosa. Per altra banda, també sentim a parlar de la importància de potenciar la qualitat turística a la nostra comarca. Però no ho entenc. De quina qualitat es parla? De la qualitat física de l'ampla rampa d'accés a la torre en la que no s'ha estalviat material? De la suposada sensació de confort en pujar per la ziga-zaga d'esgraons de fusta tractada? Siguem coherents. Ben pensat, la fusta sobrant es podria haver utilitzat en la substitució de les llates d'alguna teulada, o en l'apuntalament de certes construccions en estat precari que podem trobar a l'històric termenat de Llanera.

En un edifici singular com és aquesta torre, hauria calgut un tracte de major sensibilitat. Estem en un entorn rural, no pas en un parc temàtic. La qualitat es cultiva, i per això caldria un major exercici de modèstia, començant per potenciar la qualitat en els petits detalls i en les particularitats, procurant aplicar els recursos adequadament i eradicant els exagerats deliris de grandesa. No és fàcil, però fer-ho així és anar a la recerca de la qualitat real.

Vindran noves generacions que valoraran la justa mesura de les coses, l'encertat equilibri de formes i proporcions, en front de tanta indiferència. S'adonaran de la potent fragilitat de la nostra torre (la seva torre) i de la brutal discordança dels elements ara adossats o sobreposats, i consideraran la ferma possibilitat de substituir aquesta desencertada estructura de fusta. Aquesta mateixa estructura que, contradictòriament, ben aviat caldrà inaugurar.

J.M.Santesmasses